ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΑΡΑΓΜΕΝΗ τώρα ἡ Ἀλίκη σκεφτόταν μὲ φρίκη :

— Ὁ Ἐρρῖκος ντὲ Μονμωρανσύ, φεύγοντας ἀπὸ δῶ, θὰ τρέξῃ ἀμέσως στὸ Λοῦβρο γιὰ νὰ προδώσῃ τοὺς συνωμότες, τὸν ἀδελφό του, τὸν Κοντέ, τὸν Κολινὶ καὶ τὸν Ἐρρῖκο τῆς Ναβάρρας. Ὁ Θεόδοτος θὰ κατηγορηθῇ, φυσικά, κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ καταδικαστῇ σὲ θάνατο. Αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ συμβῇ μὲ κανέναν τρόπο, πρέπει νὰ τὸ ἐμποδίσω μὲ ὁποιανδήποτε θυσία.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ Ἀλίκη ἡσύχασε καὶ ἔδειξε ἀπόλυτη ψυχραιμία.

Μπῆκε στὸ σπίτι, πῆρε ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι, τὸ ἔκρυψε στὸ δεξὶ μανίκι της, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Ἱσπανίδων, καὶ προχώρησε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν ὁ Ἐρρῖκος Μονμωρανσύ.

Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της. Θὰ τὸν σκότωνε !...

— Χρειάζεται ὑστόσο προσοχή, ψιθύρισε. Ὁ Ἐρρῖκος θὰ ἀρνηθῇ καὶ θὰ ἐπιμείνῃ, ὅτι δὲν ἄκουσε τιποτε. Ἐνῶ λοιπὸν θὰ προσπαθῇ νὰ μὲ πείσῃ πὼς ἔχει δίκιο, ἐγὼ θὰ τὸν διορθώσω γιὰ καλὰ κι' ἔτσι θὰ σώσω τὸ Θεόδοτο ἀπὸ τὴν κρεμάλα.

Ὁ Ἐρρῖκος ντὲ Μονμωρανσὺ μόλις τὴν εἶδε, τῆς εἶπε ὀρθὰ-κοφτά :

— Ἀλίκη, σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἄκουσα τὰ πάντα !

Ἡ νέα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκπληκτη, γιατὶ δὲν ἤταν προετοιμασμένη ν' ἀκούσῃ μιὰ τέτοια δηλωσι. Ἀλλὰ στὴ στιγμιαία αὐτὴ ταραχὴ της ἔκαμε μιὰ κίνησι καὶ ὁ Ἐρρῖκος διεκρινε τὴν κόψη του μαχαιριοῦ ποὺ ἄστραφτε. Στὴν ἀρχὴ ταράχτηκε, ἀλλὰ ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὴ νέα καὶ τῆς εἶπε μὲ ψυχραιμία :

— Ἐπὶ πλέον, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι φορῶ πάντοτε σιδερένιο θωρακα καὶ ἔτσι τὸ μαχαίρι σου θἄβρῃ ἀντίστασι. Κατόπιν αὐτοῦ Ἀλίκη, εἶνε περιττὸ νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ σκοτώσῃς...

Ἡ Ἀλίκη ὀπισθοχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, τὴν ἔκλεισε κι' ἀποκρίθηκε :

— Λυποῦμαι ποὺ μαντέψατε τὸ σκοπό μου, γιατὶ αὐτὸ θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ παλέψω μαζύ σας καὶ νὰ δοκιμάσω, ἂν καὶ εἶνε δύσκολο γιὰ μένα, νὰ σὲ σκοτώσω... Λοιπόν, κύριε, φυλαχτῆτε... Ἡ ἔφοδος ἀρχίζει....

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ πάλλῃ τὸ φενικό της ὅπλο, ἐνῶ συγχρόνως ἔρριχνε πρὸς τὸν Ἐρρῖκο βλέμματα γεμάτα μίσους.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔκαμε ἕνα κίνημα θαυμασμοῦ. Κατόπιν ὅμως πήδησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πῆρε θέσι ἀμυντική.

— Ἀλίκη, τῆς εἶπε, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης σου μαζύ μου εἶνε γνωστὸν ἀπὸ πρίν.

— Τὸ ξέρω ! βρυχήθηκε ἡ ὡραία κόρη, ποὺ φαινόταν ἀκόμα πιὸ ὡραία στὴ δραματική ἐκείνη στάσι της. Σκοτώστε με λοιπόν !.... Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας πρέπει νὰ πεθάνῃ !...

— Οὔτε ἐγὼ θὰ σᾶς σκοτώσω, οὔτε ἐσεῖς θὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ σκοτώσετε, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρῖκος ἥσυχα. Ἂν μὲ φέρετε σὲ σημεῖο νὰ βάλω ἀπάνω σας χέρι, θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς ἀφοπλίσω καὶ θὰ φύγω χωρὶς νὰ σὲ ἀγγίξω κάν. Ἀλλά, ἐξακολουθήσε ἔντονα ὁ Ἐρρῖκος, ἂν μὲ ἀναγκάσετε νὰ καταφύγω στὴ βία, σᾶς διλόνω καὶ εἰλικρίνεια, ὅτι μόλις βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ κάμω χρῆσιν τῶν μυστικῶν ποὺ ἄκουσα. Ἂν ὅμως καταφθάσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε φιλικά, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα καὶ γιὰ πάντα. Λοιπὸν τί λέτε, Ἀλίκη, ἂν σᾶς δώσω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ;

Ἡ Ἀλίκη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲν πιστεύω στὸ λόγο σας ! Καὶ θεὸς ἂν ἤσαστε ἀκόμα, καὶ πάλι δὲν θὰ σᾶς πίστευα !... ἀπάντησε.

— Ἀκοῦστε, Ἀλίκη. Ἂς μιλήσουμε σὰν φίλοι, χωρὶς νὰ κουνηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσι σας. Βλέπω πὼς σᾶς κατέχει μιὰ ἀσυνήθιστη ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Ἔχεις λοιπὸν τὴν γνώμη, ὅτι θὰ κάμω ἀμέσως χρῆσι ὅλων αὐτῶν ποὺ ἄκουσα ; Ὄχι, Ἀλίκη.... Ἐσεῖς ἄλλωστε δὲν θέλετε κατὰ βάθος νὰ σώσετε οὔτε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, οὔτε τὸν Κολινύ, οὔτε τὸν πρίγκηπα Κοντέ, οὔτε τὸν ἀδελφό μου. Ἐσεῖς θέλετε νὰ σώσετε μονάχα τὸν κόμητα ντὲ Μαριγιάκ. Ποιὸς εἶνε ; Δὲν τὸν ξέρω καθόλου. Ξέρω μονάχα πὼς εἶν' ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε περισσότερο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή σας καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ πεθαίνατε μ' εὐχαρίστησι. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια...

Ἡ Ἀλίκη τὸν κύτταξε μὲ ἀστραφτερὸ βλέμμα, προσέχοντας, ἐνῶ μιλοῦσε, καὶ στὴν ἐλαχίστη κίνησί του.

— Ἀλίκη, τὴ ρώτησε ἐκ δευτέρου ὁ Ἐρρῖκος, Ἀλίκη, μάντεψα καλά ;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ἀναστενάζοντας. Ἀρπαῖ μέχρι τρέλλας. Εἶμαι ἀπελπισμένη μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε πρέπει ἢ νὰ σκοτώσω ἢ νὰ σκοτωθῶ...

— Ἀλίκη, νομίζω ὅτι μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε κατὰ τρόπο φιλικό. Ἀλίκη, ἐγὼ ποὺ περιφρονοῦσα ἀνέκαθεν τὸν ἔρωτα, ἀγαπῶ τώρα κι' ἐγώ. Ὁ ἔρωτάς μου εἶνε παράφορος, τρελλός, σὰν τὸ δικό σας. Ἡ ἀπελπισία μου ὅμως εἶνε πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ δική σας. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶτε ἐσεῖς σᾶς ἀγαπᾶ, ἐνῶ ἡ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία ἐγὼ τρελλαίνομαι, μὲ περιφρονεῖ, μὲ ἀποστρέφεται, μὲ μισεῖ...

Ὁ Ἐρρῖκος εἶχε καταληφθεῖ ἐνῶ μιλοῦσε, ἀπὸ τόση συγκίνησι, ὥστε ἡ Ἀλίκη ἄφησε νὰ τῆς πέσῃ τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ ἄπλωσε τὰ χέρια της. Ἔτσι τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα βρέθηκαν τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο, ἀφοπλισμένα κι' ἀδύναμα.

— Καθῆστε, κύριε, εἶπε τώρα ἡ Ἀλίκη στὸν Ἐρρῖκο, καὶ νὰ εἶστε βέβαιος πὼς τὸ μυστικό σας δὲν θὰ βγῇ ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη μου.

Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ὁ Ἐρρῖκος.

Καὶ κάθησε ἀπέναντί της.

Νὰ τι συμβαίνει, ἐξακολούθησε ὁ Μονμωρανσύ. Τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ, τὴν ἄρπαξα καὶ τὴν ἔχω κλεισμένη μὲ τὴν κόρη της σὲ μέγαρό μου. Εἶνε ἀνάγκη αὐτὲς ἡ δυὸ γυναῖκες νὰ μείνουν γιὰ μιὰ βδομάδα ἢ καὶ λιγότερο σ' ἕνα ἄλλο μέρος. Σὴ χρόνος ὅμως θέλω νἄμαι ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ φύγουν. Ἤρθα λοιπὸν νὰ σᾶς ζητήσω τὴ χάρι....

— Νὰ γίνω δεσμοφύλακάς των !...

— Ναί. Ἂν δὲν ἐνάθαινα κατὰ τύχη τὸ μυστικο σας, θὰ δημιουργοῦσα μιὰ ψεύτικη ἱστορία καὶ θὰ σᾶς ζητοῦσα, ἢ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, αὐτὴ τὴ χάρι. Τώρα ὅμως εἶνε περιττὴ κάθε προσπάθησις καὶ σᾶς λέγω καθαρὰ ὅτι ἀπέναντι τῆς εκδουλεύσεως ποὺ θὰ σᾶς κάνω, θὰ μοῦ κάνετε κ' ἐσεῖς τὴ δική μου. Γιὰ νὰ ἐκφραστῶ μάλιστα καλύτερα, σᾶς λέω τὸ ἑξῆς : Φυλάξτε ἐσεῖς στὸ σπίτι σας τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ, κ' ἐγὼ δὲν θὰ προδώσω τὸν ἐρωστή σας. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι σὰς ἀφίνω ἕνα πολύτιμο ἐνέχυρο, ἕναν ἀνεκτίμητο ὅμηρο. Ἂν τυχὸν προδώσω τὸν ἀγαπημένο σας σιὴ δικαιοσύνη, μπορεῖτε νὰ μὲ κατωτήσετε το δυστυχέστερο τῶν ἀνθρώπων, εἰδοποιόντας σχετικῶς τὸ στρατάρχη Φραγκίσκο ντὲ Μονμωρανσύ. Θὰ τοῦ πῆτε δηλαδή, ὅτι ἡ Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιὲν βρίσκεται στὸ σπίτι σας, ὅτι εἶνε ἀθῶα τοῦ ἐγκλήματος ποὺ τῆς ἀπέδωσαν καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφό μου...

Ἡ Ἀλίκη κύτταξε πρὸς τὴν πόρτα, τρομαγμένη...

Ἡ τρομερὲς αὐτὲς ἀποκαλύψεις ἔκαμαν βαθειὰ ἐντύπωσι στὴν Ἀλίκη.

— Ὑποθέτω, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρρῖκος, ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ζηλευτότερη συμφωνία. Ἐγὼ σᾶς δίνω ἕναν ὅμηρο καὶ κρατῶ ὡς ἀντάλλαγμα στὰ χέρια μου τὴ ζωὴ τοῦ μνηστῆρος σας.... Σκεφθῆτε κ' ἀπαντῆστε μου... Ἂν δὲν συμφωνᾶτε, σημαίνει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε τόσο πολύ...

— Ἐγώ, βρυχήθηκε ἡ Ἀλίκη, ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ ! Μὰ γιὰ νὰ τὸν σώσω θἄκαιγα ὅλο τὸ Παρίσι....

Δεχτῆτε λοιπὸν ὅ,τι σᾶς προτείνω... Ἂν τὸν ἀγαπᾶτε, θἄταν ἔγκλημα νὰ σκοτωθῆτε...

— Ὦ, ἡ ἀγάπη μου ! φώναξε ἡ Ἀλίκη μὲ μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι τῶν ὤμων της. Γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη μου θὰ φτάσω στὸν ἔσχατο ἐξευτελισμό. Ὦς τώρα ἤμουν μόνο κατάσκοπος. Τώρα ἀναγκάζομαι νὰ γίνω κά.....

— Λοιπόν, αὔριο τὸ βράδυ θἄμαι πάλι ἐδῶ, τὴ διέκοψε ὁ Ἐρρῖκος. Γώρα σὲ ἀφίνω νὰ ἑτοιμαστῆς γιὰ νὰ δεχτῆς τὶς δυὸ φυλακισμένες...

Βγῆκε ὕστερα ἔξω καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ἀλίκη ἔπεσε τότε γονατιστὴ κι' ἔκλαψε μὲ σπαραγμό. Ἔτσι κλαίγοντας πάντα, βγῆκε κατόπιν στὴν αὐλή.

— Δυστυχία μου ! φώναξε μέσα στ' ἀναφυλλητά της. Κυλιέμαι μέσα στὸ βοῦρκο τῆς ἀτιμίας καὶ κοντεύω νὰ πνιγῶ... Ποιὸς θὰ μὲ σώσῃ ;....

— Ἐγώ ! ἀποκρίθηκε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ σοβαρή.

Ἡ Ἀλίκη γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὴν πόρτα τρομαγμένη.

Στὸ κατῶφλι στεκόταν σὰν ὄγαλμα ὁ μοναχὸς Παναγαρόλα, ὁ πρῶτος ἐραστής της καὶ ἡ θεία Λαύρα...

(Ἀκολουθεῖ)